

—Grandíssim barroer! Treu els peus d'ací al damunt!

—¿Però, no ha dit vostè mateixa que això era un «camí de taula»?

M U N D I A L H U M O R

—Que rebi ben aviat noves
teves, estimat.

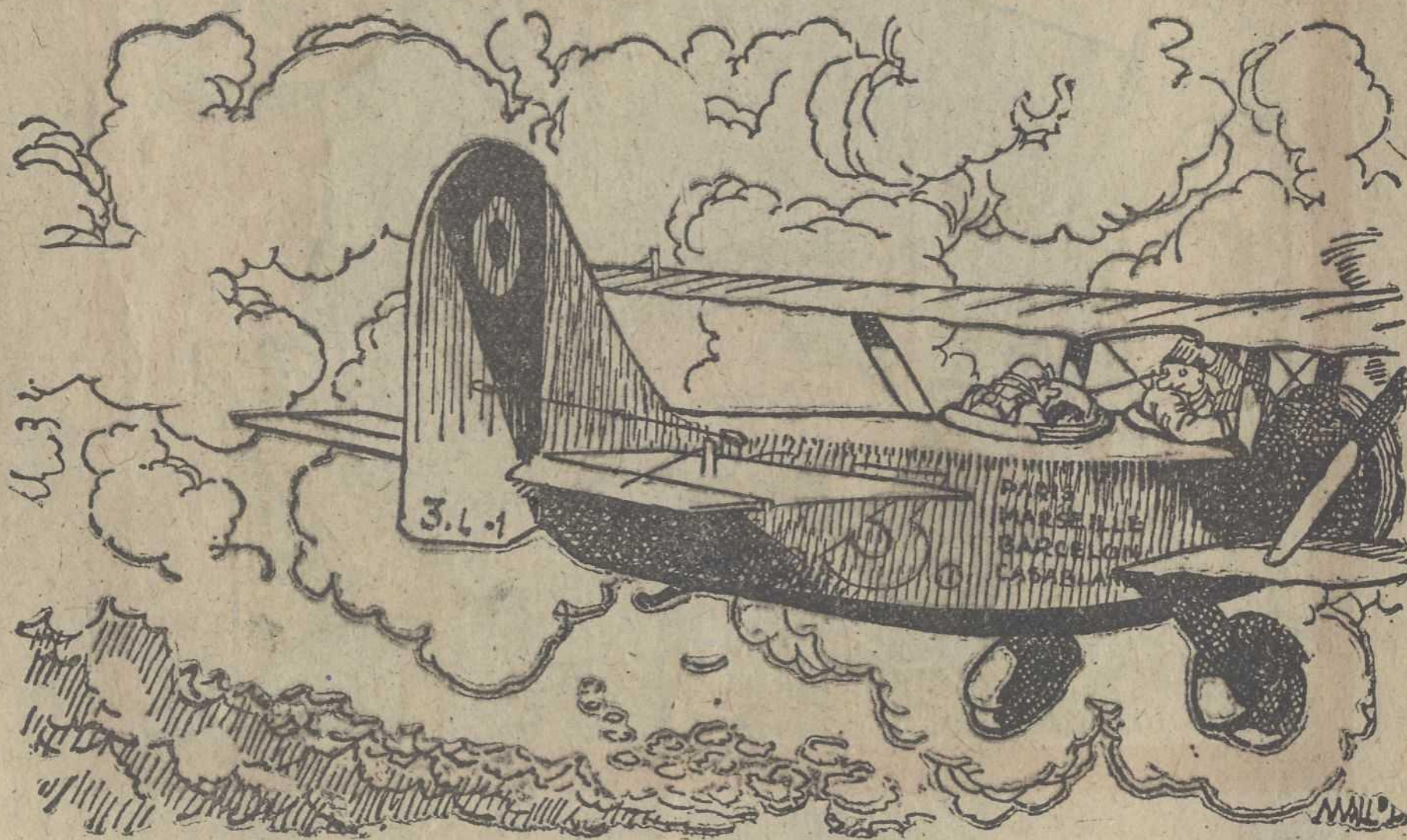
—T'enviaré un telegrama,
si vols.

—No, no... millor serà que
enviïs un xec.

—M'he d'esperar mitja hora per un bistec de cavall?

—El senyor no m'ha pas dit que el volia d'un cavall de cursa!

—I en què es guien, vostès, els pilots, per a tornar pel mateix camí?

—Oh, en la forma dels núvols...

Èlogi de la cortesia

Per Jordi Subirà

HEM de procurar en totes les coses que fem o que deixem de fer, no confondre mai els conceptes si és que volem i desitgem que aquelles coses ens surtin ben fetes. Avui que volem parlar de la cortesia comencem advertint que aquesta qualitat no la podem ni l'hem de confondre amb la galanteria.

Cortesia i galanteria són dos conceptes molts semblants, però no són iguals. L'un té un caràcter més espiritual i l'altre té un aspecte més material. I com que la matèria per a valer alguna cosa ha d'anar informada i regida per l'esperit, cal que donem preferència a aquest si és que no volem caure en greus equivocacions de les quals ens seria molt difícil poder-nos-en aixecar.

La cortesia ha desaparegut gairebé del nostre ambient social i convindria que retornés entre nosaltres perquè ella dona un to, una distinció, que ens fa superiors, més agradosos, més estimables.

La cortesia tant es refereix a l'home com a la dona, mentre que la galanteria és més pròpia dels homes. La cortesia és l'acció de respecte o d'afecte que demostrarem envers una persona. La galanteria és l'acció obsequiosa envers les dames. Aquestes dues curtes definicions deixen comprendre prou bé la diferència existent entre un i altre concepte, i destrien perfectament la intenció de cada un dels mots. Si haguéssim de fer comprendre la diferència que hi ha entre cortesia i galanteria, per mitjà d'un exemple posaríem el següent. Suposem que anem en un tramvia; el vehicle va ple; puja una persona d'edat, home o dona, un jove s'aixeca i cedeix el seu seient a aquella persona: el jove ha estat cortès. Suposem també que pujem mateix tramvia, suposem igualment que hi munta aquella persona d'edat i suposem encara que ningú no es mou per a cedir el seient a aquella persona; però, puja una noia jove, atraient, etc. Un jove s'aixeca i, amb la rialleta als llavis ofereix el seient a la noia, sense ocupar-se de la persona d'edat. Aquest

jove és molt galant, encara que no tingui res de cortès.

Aquest cas que nosaltres posem per exemple es dona cada dia mil vegades en els vehicles públics de la nostra ciutat. De galanteria podríem citar-ne molts casos, de cortesia, passaríem dies sense citar-ne ni un.

Incidentalment volem fer una confessió que ens avergonyeix una mica. Però no volem estar-nos de fer-la. Nosaltres recordem amb un cert deix d'enyorança els dies ja llunyans de la nostra infantesa, i en recordar-los ens ve a la memòria la fina cortesia que usaven els nostres pares i els nostres avis, en tractar-se d'estar entre un públic de carrer, de tramvia, de teatre, etcètera. Els tramvies eren aleshores de seients paral·lels. I quan entrava un nou passatger, aquest mai no passava de la portella sense abans descobrir-se cortèsament en salutació als ocupants dels vehicle. I no cal dir que mai cap dona—senyora o menestrala—no anava dreta en el tramvia perquè sempre hi havia qui li cedia el seient. Ara, en canvi...

Les coses han canviat molt: aquells tramvies de cavalls són tramvies elèctrics; aquelles tartanes són autoòmnibus; aquells senyors que sabien saludar són joves dinàmics; aquelles dames complimentoses són noies ultramodernes.

En realitat és que aleshores es vivia una vida més íntima, no tan renouera, bon tros més assenyada. En les danses, posem per cas, aleshores es seguia el ritme d'uns rigodons, mentre que ara s'imiten les flexibilitats del simi.

La cortesia ha fugit dels nostres costums, és una cosa que ocupa només els dominis del record, ha passat a la història, dintre la qual ocupa una pàgina brillant. Però, com que la història es repeteix, com que el record és una cosa que pot revivre i com que allò que fuig pot tornar, tenim la confiança i l'esperança que la cortesia tornarà a prendre carta de naturalesa entre nosaltres i retornarà als nostres costums la distinció que avui els manca.

EPISODIS

LAVENTURES

La caça del tigre

Per Jordi Català

REinold mirà Mathews i li féu l'ullet, com prevenint-lo. Seguidament es dirigí a Berg, que estava acabant-se el cafè de la tassa:

—Suposo que demà voldràs ésser de la colla i que, finalment, podrem comptar amb un caçador més.

—No podràs pas excusar-te'n—refermà Mathews, que comprengué la intenció del seu company d'aventures—. És del tot necessari que contribueixis amb el teu coratge i la teva habilitat a les nostres gestes cinegètiques.

L'interpellat somrigué i molt calmament replicà:

—No em convencereu pas. Ja sabeu que si bé no em desagrada la caça menor, tinc un veritable pànic a la major.

—Per a tu, deixarem les peces sense gaire compromís—féu Mathews.

—Podràs triar les que més et convinguin o més et plaguin—corroborà Reinold, continuant en el to jocós en què ell mateix i el seu company havien començat.

—Vosaltres bromegeu molt amb el meu temor, i potser teniu raó de fer-ho—declarà Berg, amb la seva habitual sinceritat—. Jo, però, he de confessar que només de pensar que podria trobar-me de cara a un tigre, em vénen unes suors i un tremolor molt desagradables.

—Un tigre!—sospirà Reinold—. No en fa pas poc de temps que Mathews i jo desitgem descobrir-ne un! Jo crec que en aquest país ja no en resten, malgrat les afirmacions dels indígenes.

—Ja veus, doncs, que no has de tenir por que en surti cap si et decideixes a venir amb nosaltres—exclamà l'altre company.

—Vés a saber si aleshores n'apareixeria un de ben ferotge!—replicà Berg, sumant-se a aquell to de facècia amical en què es desenrotllava la conversa.

—Doncs, així, valdria la pena que vinguessis. Creu que ens faries un gran favor, veritat Reinold?—digué Mathews.

—Et prometo de reservar-te la pell!—bromejà l'alludit.

—Sí que me la faríeu pagar cara!—exclamà Berg.

I encara seguiren compartint fins que un xiulet estrident assenyalà l'hora de reprendre el treball.

Els tres amics eren enginyers d'una factoria anglesa installada en aquella colònia. Enduts per un afany de guanyar diners, s'havien col·locat en aquella empresa important que pagava esplèndidament els càrrecs de responsabilitat. A part d'això, hi havia per a Reinold i Mathews l'encís, de l'aventura i la passió de la caça, que allí els era possible de practicar en gran escala, car la factoria estava a tocar de la jungla, en un dels extrems dels indrets, que podriem qualificar de civilitzats, de la colònia. Quant a Berg, la seva acceptació fou deguda principalment al desig de no separar-se dels seus dos companys, amb els quals havia estat estretament unit pels llaços d'un bon afecte i d'una franca camaraderia.

Per la conversa transcrita, el lector haurà pogut veure la gran diferència que en qüestions d'arriscada aventura hi havia entre Berg i els seus amics. Aquests, veritablement, sentien una dèria invencible per endinsar-se pels paratges misteriosos i gairebé verges que s'estenien a partir de llur habitatge, a la recerca d'emocions i de sorpreses. Coratjosos com eren i bons tiradors, havien cobrat peces importants i havien viscut moments de greu perill i gaudit d'altres de la més gran satisfacció. No havien tingut, però, la sort de trobar-se amb cap tigre, tot i que els indígenes asseguraven que en aquelles terres abundaven i que n'havien descobert el rastre

en indrets molt pròxims. Per això, quan Berg, ja expressament, parlà de la possibilitat d'heure-se-les amb un tigre, els caçadors sospiraren i manifestaren llur greu i llur desig. Precisament l'endemà pensaven realitzar una excursió més profunda i comptaven amb la col·laboració de gent del país, molt intel·ligent en qüestions de caça i molt coneixedora d'aquells llocs. Mathews i Reinold no parlaven de res més des de feia alguns dies, talment fan els infants quan es proposen donar satisfacció a llurs més cares il·lusions, i a mesura que s'apropava la data assenyalada era més i més el tema de les converses, en les quals no intervenia gaire Berg, considerant-se indigne de compartir amb gent de tanta categoria.

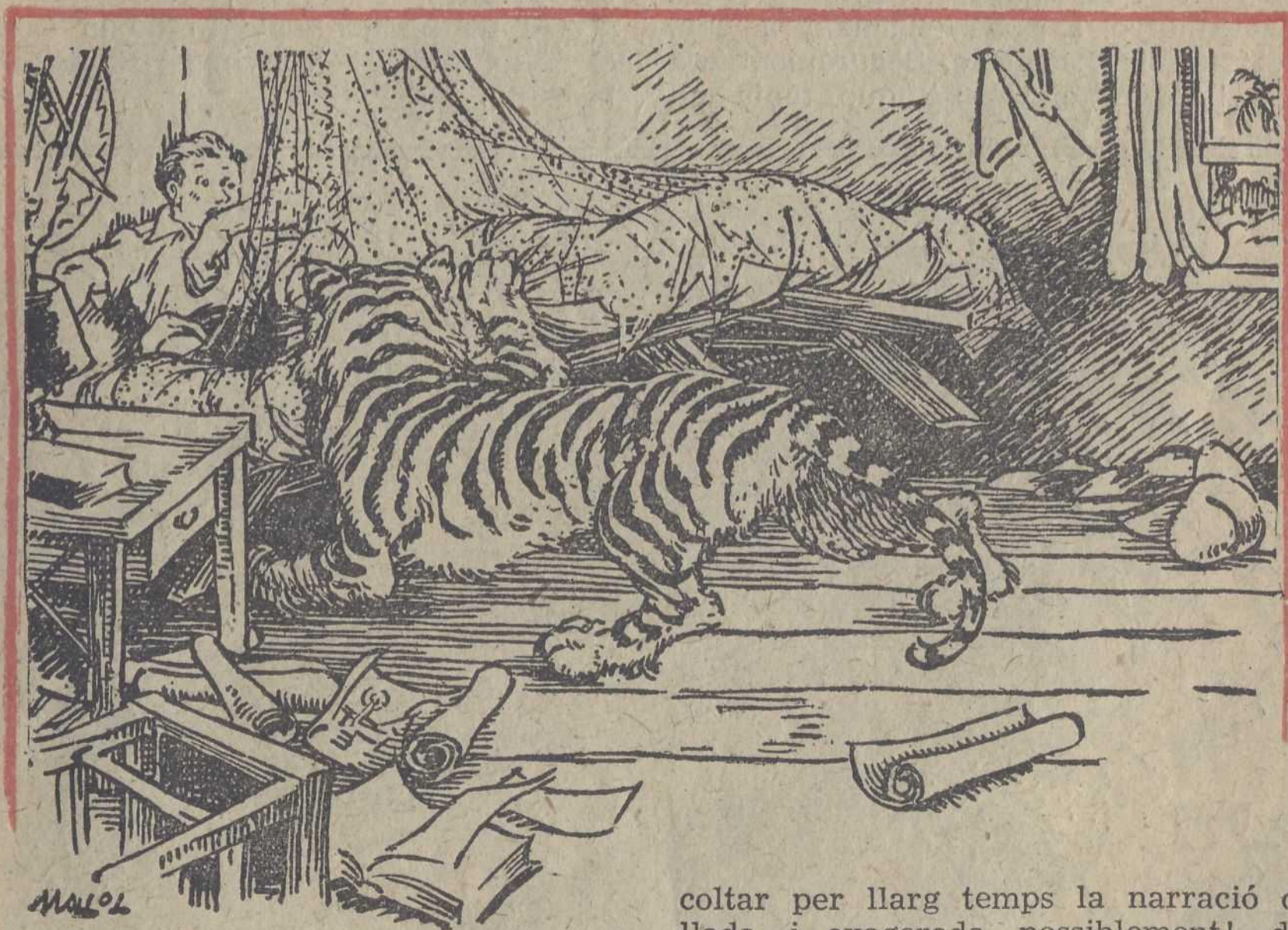
* * *

Mathews, Reinold i una bona colla d'indígenes sortiren de bon matí del diumenge, molt ben preparats i millor armats, per tal de donar una seriosa batuda i veure si en ella incloïen un tigre, la fera desit-

sol a la colònia, preveient un dia avorrit, per manca de companyia. Així i tot, el matí el passà força distret, compartint amb els obrers que quedaven a la factoria i conversant alegrement amb la gent que cuidava dels serveis públics d'aquella important organització. Dinà amb poca gana, car li mancava aquell acostumat canvi d'impressions amb els seus dos amics, que era precisament l'encís principal de l'hora dels repassos. Amb el pensament, es reuní amb els coratjosos caçadors que en aquells moments devien estar lliurats amb tota passió a la recerca de peces importants amb les quals poder satisfer llur ànsia d'incorporar a la llista d'èxits el que podia completar-los millor. Adhuc mentre dinava li semblà percebre ben clarament dos trets que atribuï, naturalment, als seus amics.

—Qui sap si ja hauran aconseguit el que tant volien!—es digué.

I hauria donat qualsevulla cosa perquè fos així mateix. Ja sabia que si tenien la sort de dur el trofeu ansiat, hauria d'es-

jada. Els dos enginyers partien alegres, riallers, confiats i dedicaren unes quantes bromes al bon amic Berg, que restava

coltar per llarg temps la narració detallada—i exagerada, possiblement!—de la cacera memorable i aguantar el xàfec de bromades i d'indirectes jocoses i de burles amicals. Però Berg era prou bon xicot i sobradament comprensiu per a alegrar-

se d'una joia dels companys i per tolerar-ne uns comentaris despullats de mala intenció.

Després de dinar es retirà a la seva cambra, situada a peu pla, en la part posterior del pavelló destinat als enginyers. En l'hora ensopida de la migdiada, el millor era aprofitar la relativa fresca de l'habitació fins aleshores fosca i amb les portes ajustades i que ara, en ésser obertes, deixaven passar un aïret suau. Berg s'ajegué al llit—un llit pesat i molt baix que gairebé tocava a terra—i aïllat de qualsevulla molèstia d'insectes per una mosquitera, es posà a llegir. Aviat, però, els ulls se li tancaven i, per més esforços que feia per a no dormir-se, les lletres se li esborraven i àdhuc s'esfumaven les armes de la panòpia que penjava a la paret del costat del llit. No tardà pas gaire a quedar completament dormit.

De sobte, un soroll especial el desvetllà. Berg obrí els ulls i sense moure gairebé el cap els girà vers al costat de llit que restava lliure. Un calfred de terror estremí tot el seu cos: darrera la mosquitera, amb el morro gairebé enganxat a ella, es veia un tigre enorme. Segurament era aquell lleuger teixit allò que tenia un

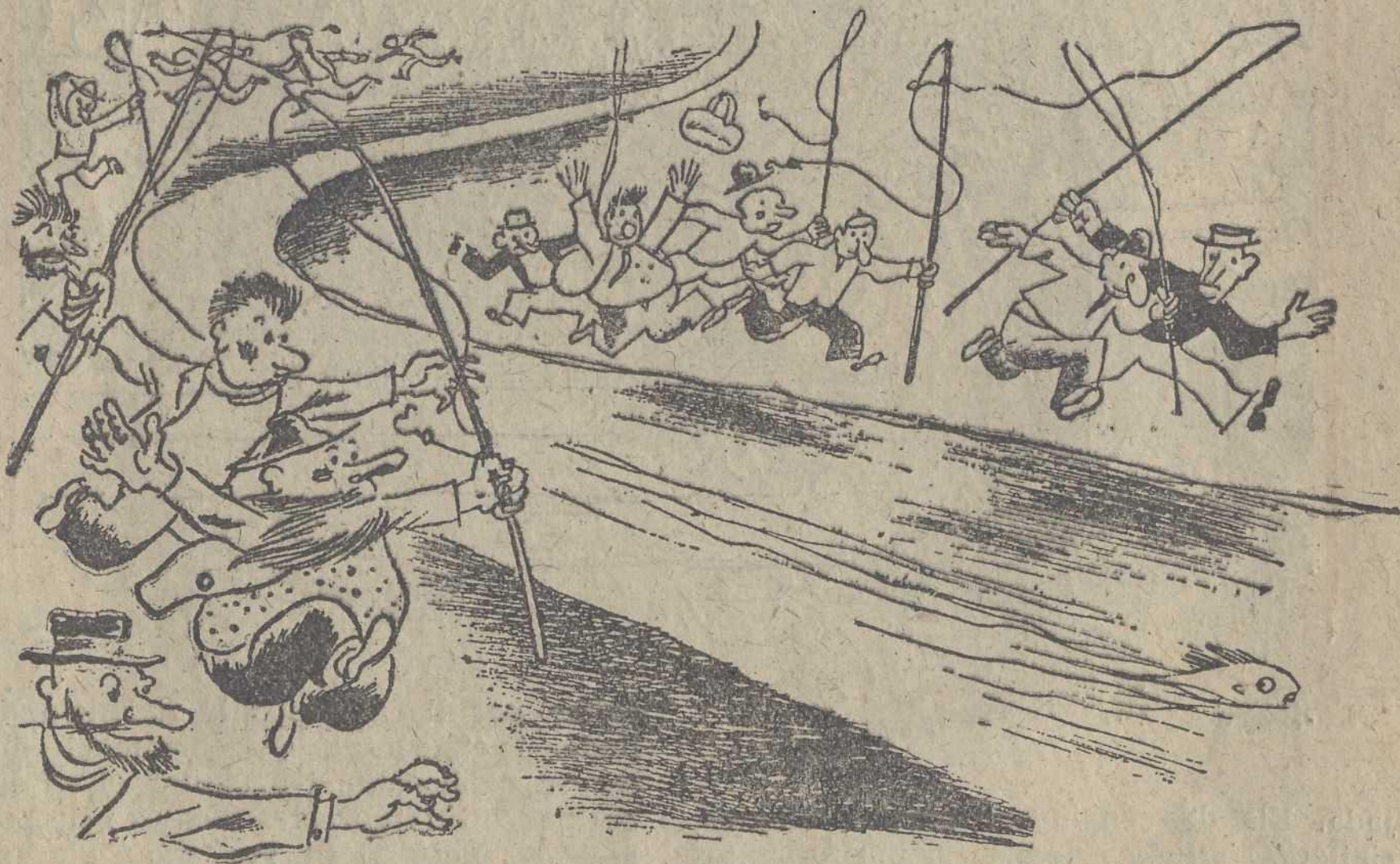
bon xic intrigada l'enorme bèstia, car cada vegada que avençava la testa i fregava amb la diàfana barrera, es retirava un bon xic intranquilla. Berg, instintivament, anà arreconant-se vers la paret per a posar-se a sota el llit, però extremà tant el moviment que aquell s'alçà del cantó de la ferra. Aquesta llançà un ronc i, perdent tota por, avançà, esquincant la mosquitera i aleshores Berg sentí que d'aquells moments en depenia potser la seva vida i, d'un ràpid moviment, agafà un llarg punyal de la panòpia i s'abalançà coratjós vers el tigre, el qual restà empresonat pel llit que novament s'abaixà sota el pes de Berg. I aquest aprofità l'avinentesa per a clavar la llarga fulla d'acer al coll de l'enorme felí.

* * *

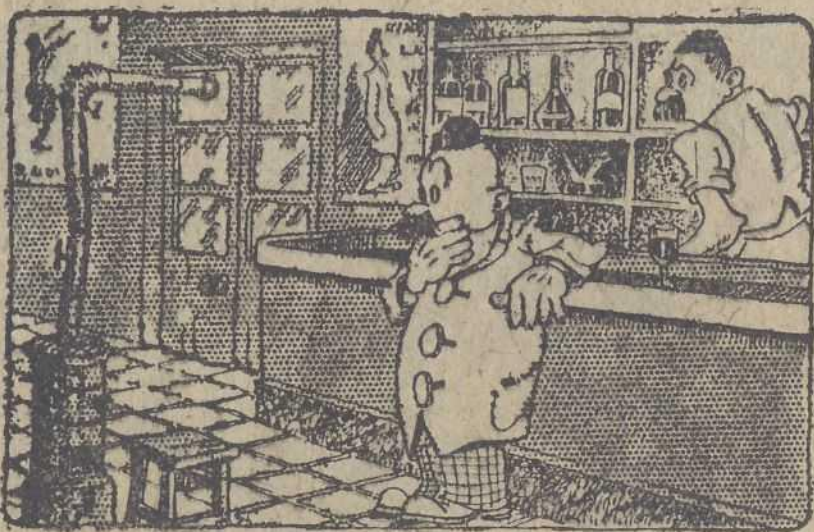
Reinold i Mathews no se'n sabien avenir.

—Mira que tu, sense moure't de casa, mates un tigre, i nosaltres, anant-lo a cercar, tornem de buit!...—exclamaven—. ¿A veure qui de nosaltres és el millor caçador?...

—Si no he de moure'm de la cambra, el millor sóc jo!—convingué Berg, fent-hi brometa.

—Un peix!... Un peix!!!...

En Pere, bevent sidral,
li ha vingut mal de queixal.

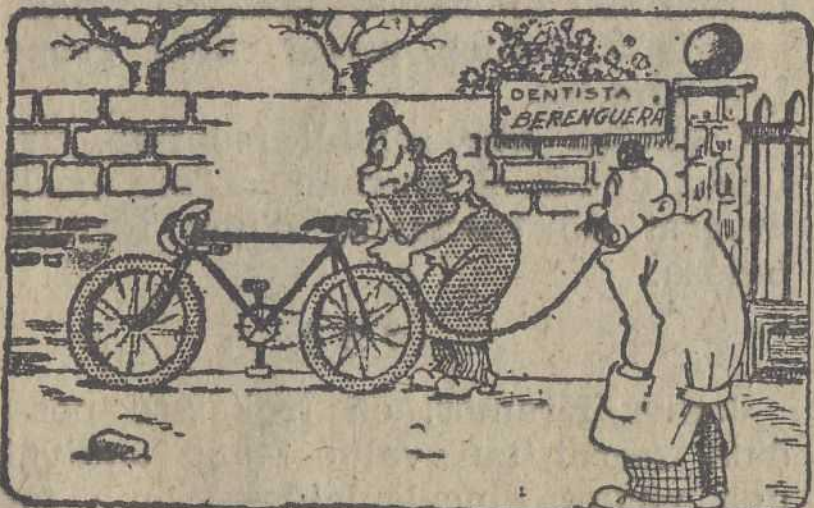
I va a casa en Berenguera,
que és dentista de primera.

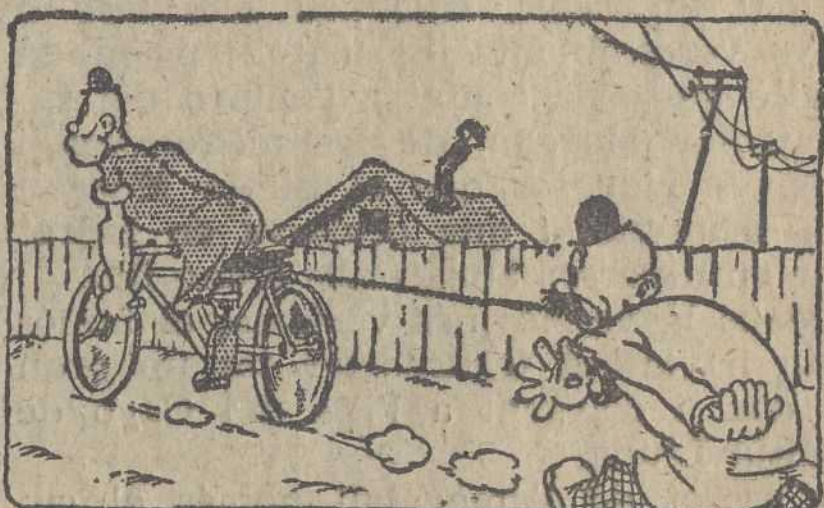
El dentista, esgarriat,
veu el queixal mal parat.

—Si no surt amb l'instrument,
tinc un nou procediment.

—Si us opero en bicicleta,
d'augment hi haurà una pesseta.

—Quan la peça hagi caigut,
feu-me un xisclet ben agut.

Pren mal el pobre dentista,
que l'operat perd de vista.

I en Pere, amb el seu queixal,
ara va a veure el malalt.

EL TRESOR INEXPUGNABLE

Per MAX DELTON

Dibuixos de BECQUER

Hom ha comentat i ha escrit molt a l'entorn dels tresors dels vells pirates. Hom n'ha contat tota mena de versions; hom s'ha empescat mil fantasies i ha emplenat volums sencers de novel·lesques aventures que gairebé sempre van acompanyades d'expedicions de cercadors dels tresors ocults dels pirates llegendaris.

Amb tot, a desgrat dels fabulosos relats que el poble i els escriptors s'han inventat, sempre hi ha quelcom de verídic, sempre hi ha alguns extrems que, si no són del tot reals, enclouen fets més o menys versemblants. El mateix passa en tot allò que s'ha contat a l'entorn del famós tresor Morgan, de les misterioses i immenses riqueses que el pirata Morgan havia acumulat i que ocultava en indret segur en diversos amagatalls d'una illa.

Segons la versió més verídica, el famós pirata havia fet transportar tot un gran botí d'or i d'argent a l'illa del Cayo de la Mitja Lluna.

El secret de l'amagatall només el coneixien els seus adeptes més fidels, entre els quals hi havia un mariner, el qual, potser pensant que el robar un lladre és una obra meritòria, va considerar convenient d'apoderar-se dels tresors així que se li presentés una avinentesa. Per tal de no caure en possibles errors o oblits, va entrar una nit a la cabina del capità i s'apoderà del pla dibuixat per aquest, on es trobava indicat l'indret que amagava el tresor.

En el dit pla hi eren indicades nombroses referències, com roques, arbres, mates i dues tombes en les quals Morgan havia enterrat dos dels pirates que moriren a l'illa.

El mariner no pogué realitzar els seus propòsits per tal com fou atacat d'una malaltia greu. Abans de morir confiava el secret i el pla de l'amagatall a un parent seu anomenat James Kramer, que residia a Venice, petita ciutat propera a Los Angeles.

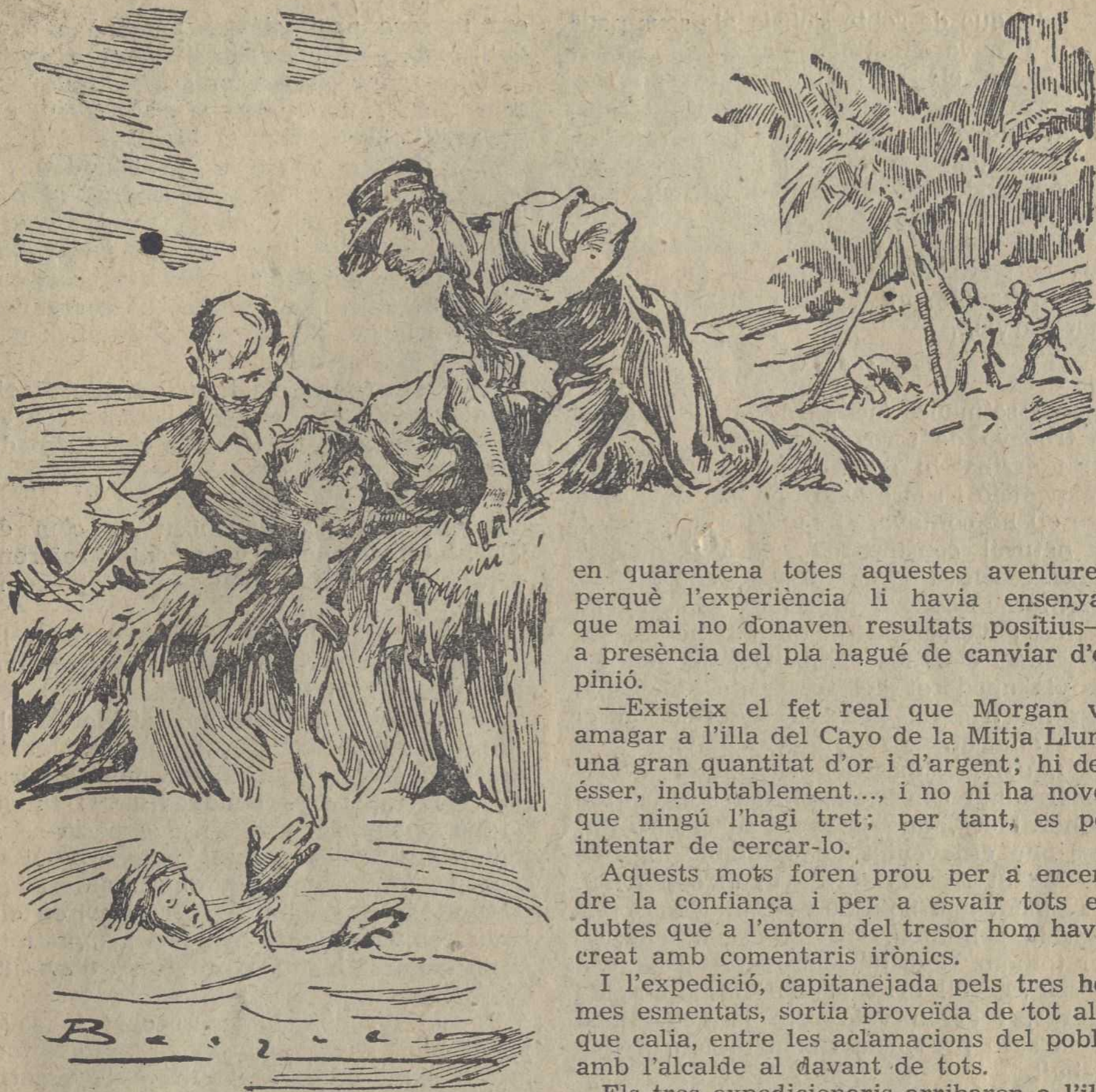
I encara que semblí mentida, un mal·lugat deixà el mariner al seu parent, a desgrat de tractar-se d'una fortuna fabulosa.

...

James Kramer, en trobar-se posseïdor d'un secret tan valuós—que equivalia a una riquesa incalculable—, amb tota la cautela que el cas requeria, comunicà el fet a dues persones que com ell residien a Venice, persones que ell cregué les més indicades per a abordar amb ell la recerca del tresor de Morgan.

Un dels triats per a tal fi fou Frederick Jarvis, capità d'una petita embarcació dedicada a la pesca d'altura; i l'altre, un conveí anomenat Williams Boes, comerciant retirat que havia apilat una bona fortuna, i que encara cobejós de negocis fàcils, entrava a l'afer en qualitat de soci capitalista, o sigui el qui havia de bestreure les quantitats per a les despeses de l'expedició.

Tots tres acordaren en un document

que, de trobar el tresor, seria repartit per parts iguals entre ells: o sigui, entre James Kramer, posseïdor del pla i del secret; Frederick Jarvis, el capità amb el seu vaixell del qual s'efectuaria l'expedició; i Williams Boes, el qui bestreuria les quantitats que calguessin.

Però, a desgrat de conjuminar-ho tot amb la més discreta reserva, no deixà d'escampar-se el propòsit d'aquells tres homes de Venice i, aviat, davant els preparatius de la partença, allò que al començament no passava d'ésser un rumor, acabava per ésser un esdeveniment públic, que apassionava a tota la població.

L'alcalde de Venice—un vell escèptic que no es commovia per res i que posava

en quarentena totes aquestes aventures, perquè l'experiència li havia ensenyat que mai no donaven resultats positius—, a presència del pla hagué de canviar d'opinió.

—Existeix el fet real que Morgan va amagar a l'illa del Cayo de la Mitja Lluna una gran quantitat d'or i d'argent; hi deu ésser, indubtablement..., i no hi ha noves que ningú l'hagi tret; per tant, es pot intentar de cercar-lo.

Aquests mots foren prou per a encendre la confiança i per a esvair tots els dubtes que a l'entorn del tresor hom havia creat amb comentaris irònics.

I l'expedició, capitanejada pels tres homes esmentats, sortia proveïda de tot allò que calia, entre les aclamacions del poble, amb l'alcalde al davant de tots.

Els tres expedicionaris arribaren a l'illa del Cayo de la Mitja Lluna sense cap mena d'entrebanc, i tan bon punt desembarcaren, començaren els treballs de recerca, seguint sempre les indicacions del pla.

Tot corresponia exactament al document del mariner. A l'indret indicat com a sepultura dels dos pirates morts a l'illa, feren excavacions i hi trobaren dos esquelets d'homes molt alts, i armes i estris de l'època en què visqué Morgan.

Però un dia, quan més enfeïnats es trobaven cercant el tresor, sentiren uns crits desesperats. Tots esguardaren cap a l'indret d'on venia aquella veu tràgica i veieren un dels homes de l'expedició que demanava socors, tot maldant per a sortir d'una mena de sot ple de fang, que hau-

rieu dit que de sobte s'obria als seus peus i que l'anava engolint a poc a poc, essent endebades els esforços que feia per a alliberar-se d'aquell abisme fatal que semblava que el xuclés.

Els tres caps de l'expedició s'apressaren a socórrer-lo, tot allargant-li cordes. Però fou temps perdut; el dissortat tripulant quedava colgat, i tan bon punt desapareixia, la terra començava a remoure's i a engolir igualment William Boes i Frederick Jarvis...

* * *

Unes setmanes més tard, James Kramer es trobava de tornada a Venice.

En arribar-hi sense els seus companys d'expedició i sense el tresor, per la forma que ell ho contava, al començament causà la natural consternació, però a mesura que s'escolava el temps, es començà a murmurar i després a prendre consistència de cosa versemblant, que James havia assassinat els seus companys, que ell sol s'havia apoderat del tresor de Morgan, i que no trigaria gaire a saber-se on el tenia amagat.

I aquelles suposicions arribaren a adquirir tanta consistència, una acritud tan espantosa, que la vida del pobre James anà esdevenint un veritable martiri.

—Maleït tresor!—cridava un cop i mil.

Talment una bola de neu, així anà creixent la calúnnia, i aviat es veia acusat per tothom. Com una obsessió, ressonaven al seu cervell els mots fatídics «assassí i lladró», i arreu veia com la gent fugia de la seva presència i com tothom li feia el buit.

Però James cercà una fórmula heroica per a rehabilitar-se de la seva dissort. L'home estava decidit a provar que allò que havia contat a l'entorn de la desaparició accidentada dels seus companys era cert.

I una nit, valent-se de les seves habilitats d'excellent «cow-boy»—car aquesta

era la seva professió—es personà a casa de l'alcalde—que era el qui l'acusava d'una manera més encoberta—i el raptà, tal com sona. Talment com si es tractés d'un vedell, li tirà el llaç, el lligà, se'l pujà a cavall i d'aquesta faisó se l'endugué a bord d'una nau. Amb el jutge de la població va emprar el mateix procediment, i el mateix va fer amb un dels cacics polítics de més influència, els quals, comptat i debatut, eren els qui més li amargaven l'existència per l'ascendent que tenien per damunt dels altres.

Un cop a bord els tres individus i ell—que actuava de cap de l'embarcació—, s'adreçaren a la tràgica illa del Cayo de la Mitja Lluna.

I en salpar els deia:

—Vull que us convenceu de com és veritat tot el que jo vaig contar referent a la tragèdia dels meus dissortats companys.

Arribats a l'illa, s'encaminaren com la primera vegada cap a l'indret indicat com a amagatall del tresor Morgan.

I es repetia el fenomen anterior. L'alcalde hi hauria sucumbit a no ésser James que l'agafà i l'alliberà d'una mort segura.

—Són les arenes bellugadisses i ningú no pot aventurar-s'hi sense exposar-se a morir-hi. I és en aquest indret precisament on el pla indica que hi ha amagat el tresor—exclamà James—. Ací moriren els meus companys, com hi hauríeu mort tots si no hagués tingut la prevenció d'avisar-vos-ho.

No cal dir que James recobrà la seva bona anomenada quan anys després un grup d'exploradors amb miraments científics i comercials emprengué una nova temptativa: hi anaren amb aparells i ben proveïts de màquines per a excavar els pous, però tot el que realitzaren vora les arenes bellugadisses fou endebades, i el tresor de Morgan a hores d'ara encara es troba custodiat per les dites arenes a una pregonesa inexplorable.

El metge.—Què, com va aquest insomni?

El mestre de matemàtiques.—Vaig mi-llorant; la setmana pasada havia d'arribar fins a 20.000 per a adormir-me, i avui ja m'adormo al 19.997!

—Tots els quadres que exposes m'agraden, llevat dels de natures mortes.
—Veuràs, són els únics que no he pogut fer del natural.

FILM LLAMPEC

Per A. Txim

—I això, que ha tret de la rifa,
que veig que va tan trempat?
—Què he de treure, si no hi poso?
Estic content i s'ho val.
Miri, veu?

—Què és el que porta?
Un plat de Manisses?

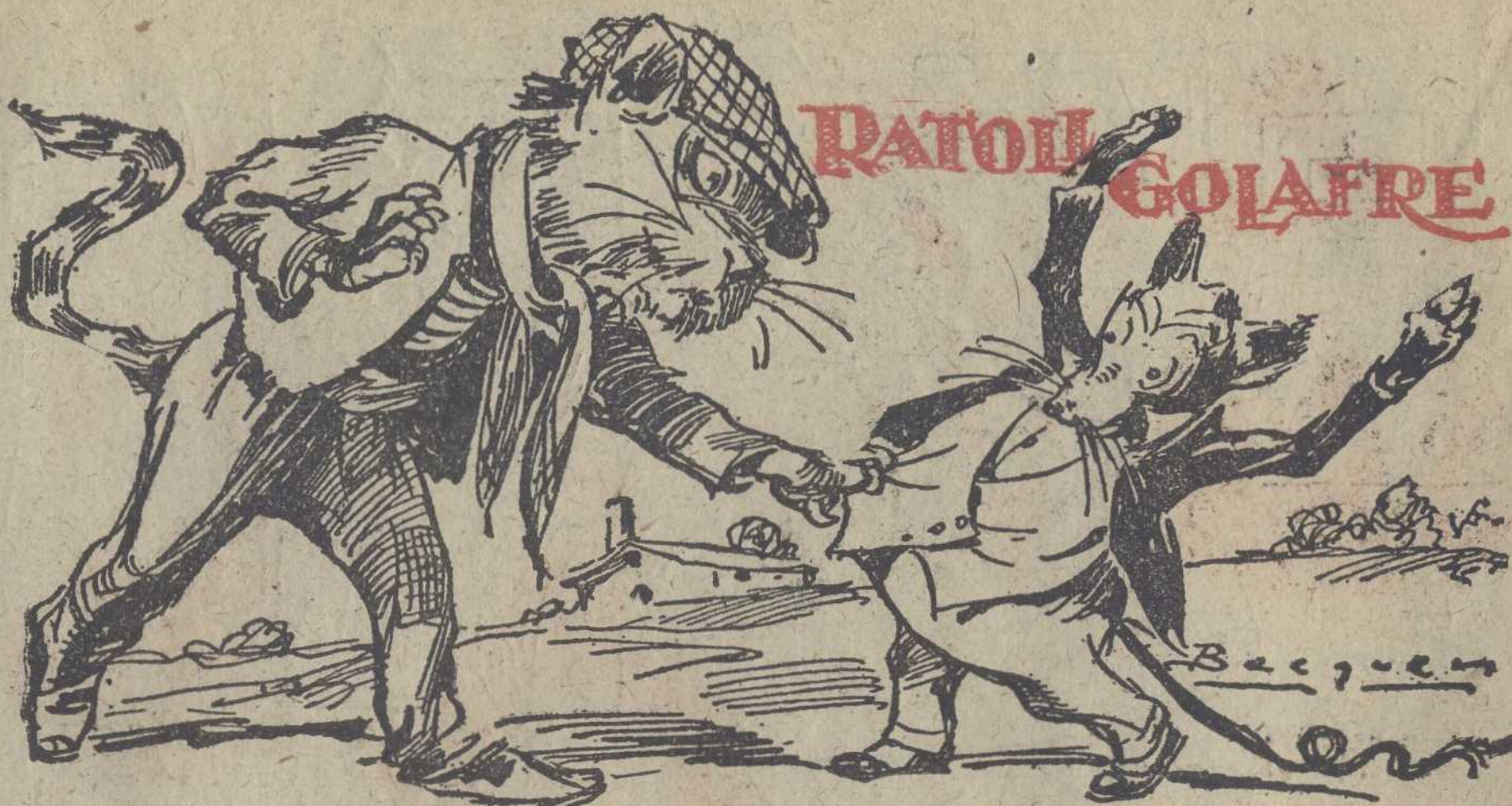
—Ca!
Un disc, un disc de gramola;
un disc que val tots els rals.
—L'Aida? La Traviata?

La Marina? El Parsifal?
—Res de músiques, diantre!
No estic per sentir més galls.
En aquest disc, voldrà creure-ho?,
hi he fet impressionar
la veu de la meva dona,
que per cert no calla mai,
i per primer cop confio,
després de casats vint anys,
fer-la callar quan em plagui.
És un gust que em vull donar.

INFANTS TERRIBLES

—Què et sembla la teva tia, Enriquet?
—No ho vull dir, que em pegaries.

El menjar no era abundant
i s'allargava la gana,
i els ratolins més experts
també sovint badallaven.
(Quan hi ha gana i no hi ha pa,
el badallar és endebades.)
El qui ven escuradents
s'escurava les butxaques,
puix que mai no feia un clau
ni entre la «gent» refinada,
com són ara els ratolins
sempre sortint de la capsa,
amb el mostatxet polít
i pentinat el pelatge.

Un matí deixà la llar
un ratolí dels golafrès,
amb el ventrellet molt prim
i les dents molt esmolades.
—Si avui no menjo, ni mai.
No vull tornar dejú a casa—
es deia aquell ratolí
cercant d'una banda a l'altra.

Després de rodar mig món,
la sort me l'afavoria,
car trobava pel camí
un bocí de llonganissa.
—Eureka! Eureka!—cridà—.
I que no és de la prima!
Si ho veien els meus germans
i els meus pares, com riuriem!
Però, res; és per a mi.

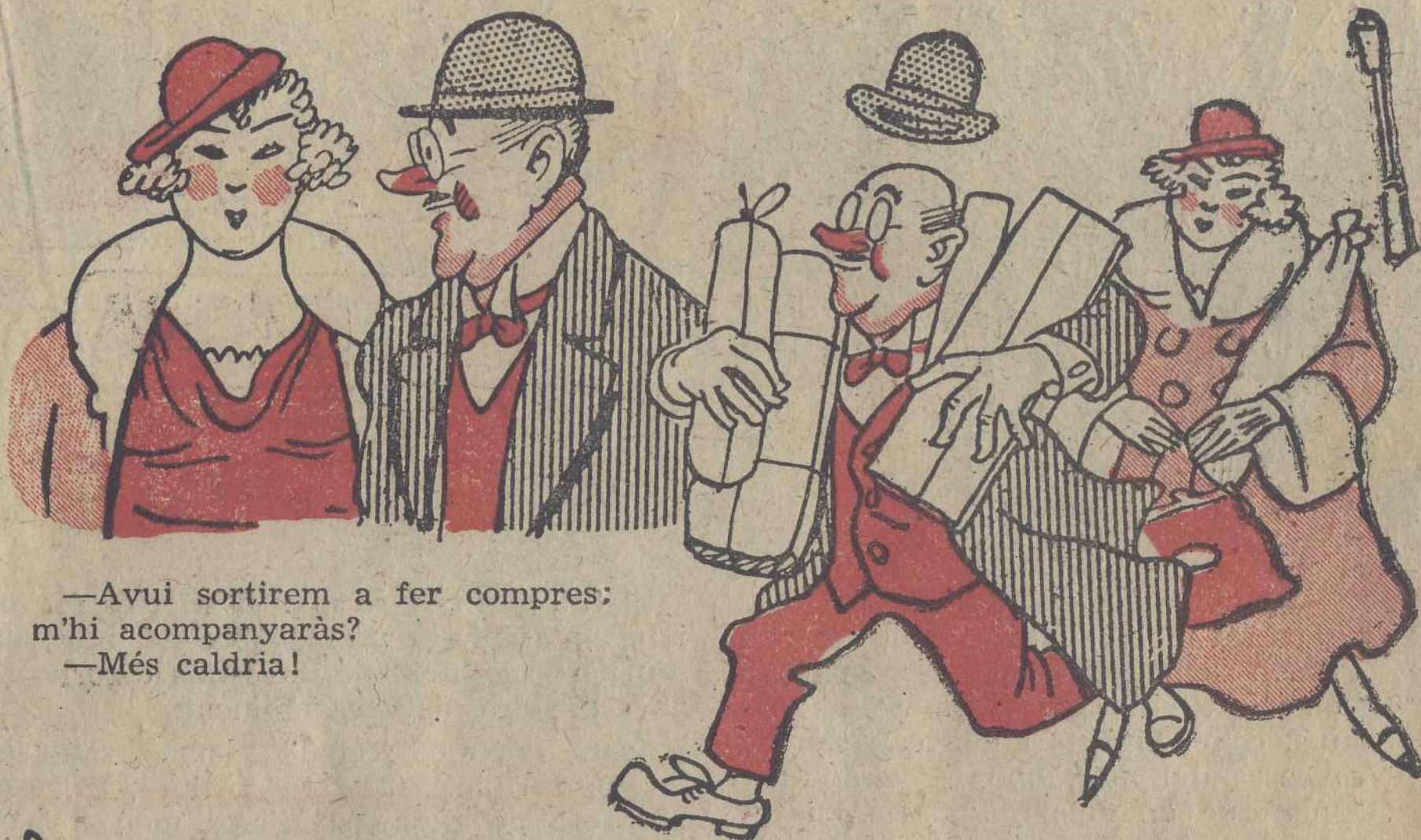
No en vull deixar ni una mica;
ni la pell, perquè la pell
porta moltes vitamines—.
I obrí la boca d'un pam
i dali! de llonganissa.

S'atipava a cor què vols
com si es tractés d'una fera;
s'ennuegava sovint,
però no es quedava enrera.
La golafreria, ai las!,
no té fre ni té barreres,
i aquell ratolí gormand
era dels de pitjor mena.

Un cop llest i ben replè
i tot caminant mig d'esma,
a la llar es va adreçar
a dormir la fartanera.
Quan ja hi era ben a prop,
va ensopegar una mixeta
que sense com va ni ve
li volia fer la llesca.
El ratolí, esparverat,
corre al cau, però no hi entra:
tant s'ha inflat amb el menjar,
que la porta li ve estreta...,
i el gat me'l caça aviat
i el pobre perd bous i esquelles.

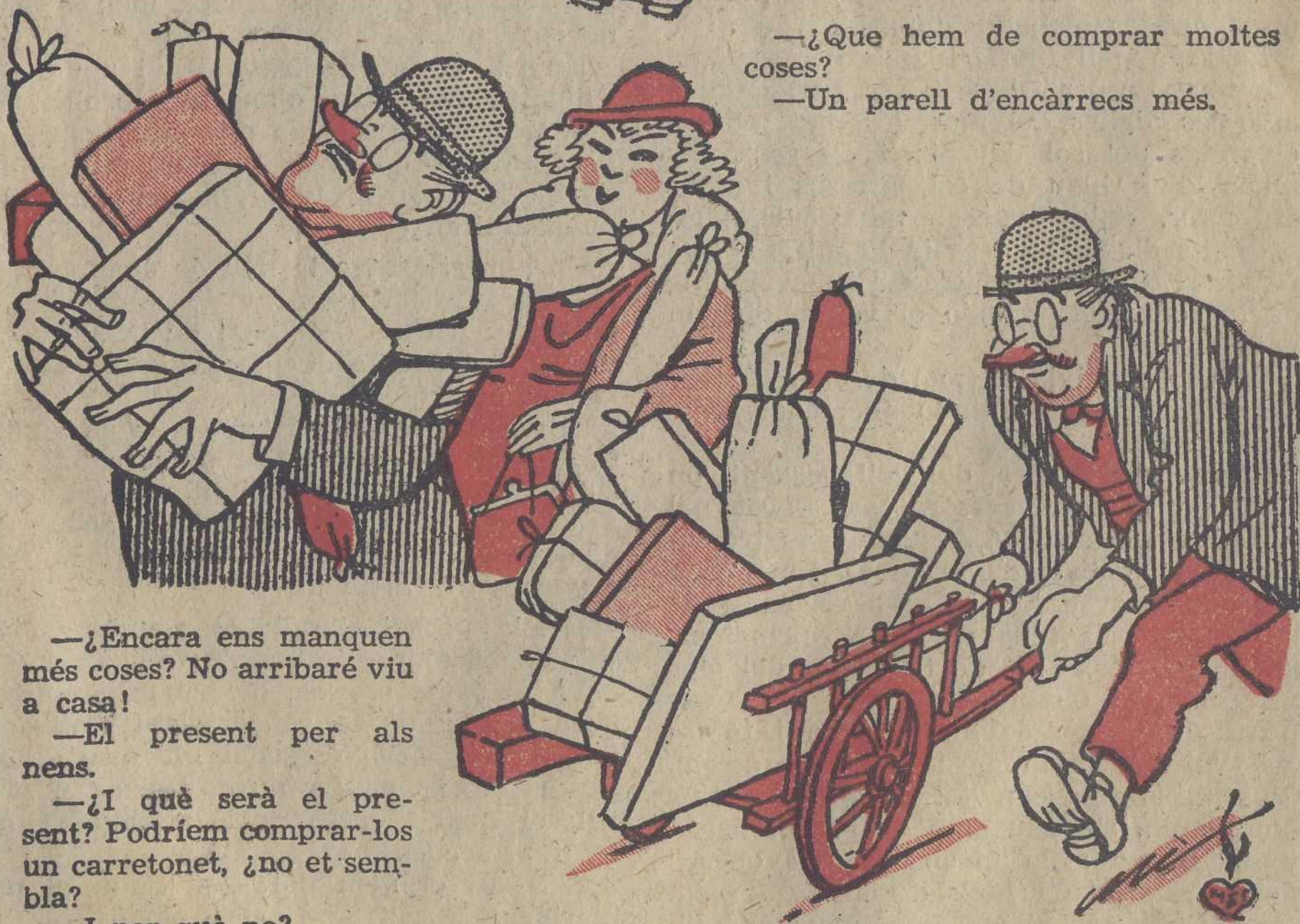
*Molts n'hi ha que en el pecat
han trobat la penitència.*

GUERAU

—Avui sortirem a fer compres:
m'hi acompanyaràs?
—Més caldria!

—¿Que hem de comprar moltes
coses?
—Un parell d'encàrrecs més.

—¿Encara ens manquen
més coses? No arribaré viu
a casa!

—El present per als
nens.

—¿I què serà el pre-
sent? Podríem comprar-los
un carretonet, ¿no et sem-
bla?

—I per què no?

Així el pobre senyor Regordosa va poder arribar
viu a casa.

HAN passat molts anys del dia que Joan Barth s'embarcà per primera vegada en un vaixell com a grumet, on adquirí uns coneixements i una experiència de les coses del mar, que feren del noi de Dunkerque un dels més destres i temuts pirates d'aquells temps.

La seva pell fina i blanca es tornà en poc temps aspra i bronzejada pel contacte amb les aigües del mar, les marinades i els raigs del sol daurat; i els seus ulls blaus, d'un blau de cel, grossos i plens de vigor, esdevingueren minúsculs, però brillants de tant de tenir la mirada fixa en l'horitzó cercant entre cel i mar, enmig de les ones, els pals o el velam d'algun vaixell.

Qui no coneixia el nom de Joan Barth? Els anglesos, en sentir-lo anomenar, s'esborronaven.

Es recorda encara, del vell bergantí on començà la seva carrera, assessorat pel seu pare i el seu avi. Aquella nau trossegada pels embats de les ones, fou per a Joan la seva llar i la seva escola, i de l'exemple dels seus aprengué, principalment, dues coses: a no tenir por del mar a combatre els anglesos.

Ara que ha esdevingut home i té un fill, vol educar-lo en la mateixa escola, i per això tots els viatges, per arriscats que siguin, s'enduu amb ell el noi per acostumar-lo a la música de les ones i també, si cal, a la dels canons.

—Si vols ésser un bon mariner—diu Joan al seu fill, noiet de dotze anys—, no has de tenir por de res ni de ningú. El mar no vol tractes amb porucs: els engoleix amb la mateixa facilitat que la balena s'empassa un peixet.

El fill, que encara que jovenet és fornit i ben plantat, de pell de bronze, mira el seu pare des del fons dels ulls eixorivits, amb un cert desvergonyiment.

Joan Barth es frèga les mans, satisfet.

—De tal pare, tal fill—es diu—. El meu noi serà un digne successor meu i dels meus avant...

No pot acabar la frase degut a un estrident xiulet seguit d'un gran soroll produït per una canonada que va a caure a pocs metres del vaixell. Per entre uns núvols de boires, tres fragates angleses l'han albirat.

En aquest viatge la nau de Joan transportava un carregament de municions i pólvora a través del canal de la Mànega, vigilat contínuament pels vaixells de la marina britànica.

Si una canonada arribava a la nau, tota ella plena de barlets de pólvora, ell, el fill i tota la tripulació junt amb el bergantí quedarien esmicolats. Els anglesos, desaparegudes les boires, intensifiquen el canoneig per moments.

—A les peces!—braola Joan amb la seva veu eixordadora—. Dispareu sense repòs!

Va de popa a proa, de babord a estribord donant ordres, encoratjant amb l'exemple i la seva presència, la marineria. Després torna al lloc on ha deixat el seu fill, el qual mentre duri la batalla vol tenir al seu costat.

—On és el meu noi?—pregunta a un mariner.

—No ho sé; jo no l'he vist.

Després de molt cercar-lo, el troba amagat dintre un tonell, pàl·lid, esporuguit i tremolant-li les dents com un xerrac.

—Què fas ací? Què tens, desgraciat?

—Pare, tinc por—mormolà el noi aguantant-se l'alè—, molta por!

A en Joan si el punxen no li troben sang.

—Tens por? ¿Un fill de Joan Barth té por dels canons? Però, què dius, dissortat?

—Sí, pare, tinc por. Deixeu-me amagar en algun lloc: tot jo tremolo com una fulla.

—Ah, miserable!—crida Joan com un energumen—. Tu no ets fill meu. Mariner, porteu-me la corda.

El mariner hi acut amb llestesa portant al capità una corda de canem completament nova. Joan agafa el fill i empenyent-lo contra el pal major, el lliga de mans i passant-li la corda per la cintura l'estaca al pal.

—Foc!—ordena als soldats—. A veure si a aquest mocós li faig perdre la por.

I deixa el noi lligat i corre a dirigir el combat.

El canoneig per ambdues parts s'intensifica i en pocs moments esdevé infernal: les naus naveguen ara enmig de l'espès fum dels trets i de les explosions, i d'una cortina de bales produint uns xiulets estridents, talment miols de gat. De tant en tant, alguna granada explota prop dels vaixells, enmig d'un soroll esborronador, escupint metralla que arreu sembla la mort i fa a bocins tot el que troba.

Joan dirigeix el foc, corre d'un lloc a l'altre, tot botzinant:

—Aquesta nit aquests anglesos dormiran al fons del canal o jo no sóc Joan Barth.

Aviat, però, es recorda del seu fill i la boca se li emplena de fel.

—Quina desil·lusió! Quin fill! Quina desgràcia!

Per un costat tem per la seva vida. Lligat com està al pal major i amb les granades que vénen de totes direccions, un casc d'una d'elles en escaltar pot matar-lo. I ell només té aquell noi, que estima més que les nines dels seus ulls.

El seu cor de pare s'envaneix, però al mateix temps el seu cor de soldat i de corsari es rebella. ¿Com pot ésser que un seu fill, un que porta en les seves venes la sang dels Barth, es posi a tremolar a la primera canonada? Els Barth han nascut al mar com els peixos, i de generació en generació han esdevingut homes sobre les ones i el coratge ha estat una cosa natural en ells. ¿És possible que un seu fill hagi pogut arribar a ésser un

covard? Ell que pensava fer-ne un mariner, un veritable mariner de la marina de guerra, tal vegada un almirall de fama que enlairés el nom de la seva família, que era d'humils pescadors...

—¿Què deu fer en aquests moments el meu fill? ¿No s'haurà mort de basarda, lligat al pal, enmig d'aquelles explosions?

El cor de pare venç el de soldat, i l'home es dirigeix al lloc on està lligat el noi, però quan n'és a uns deu metres, una bala li travessa la cuixa i cau ferit a terra, enmig de grans dolors.

Uns mariners en veure que Joan cau cuiten a socórrer-lo, mentre uns altres deslliguen el fill, el qual havent vist com el seu pare es desplomava a terra ferit, fa uns crits esgarrifosos demanant que el deslliguin per a córrer a auxiliar-lo.

L'home és traslladat amb moltes precaucions a la seva cabina on el metge li fa la primera cura, comprovant que la ferida, sortosament, no era greu.

—I bé—diu Joan fent acostar el seu fill—encara tens por?

—No, pare—respon rígid i amb veu ferma com mai—. Us en demano perdó; ara ja no sé ni vull mai més saber el que és por. Ja sabreu del que és capaç el vostre fill.

Surt de la cabina i ple de coratge marxa vers l'indret on hi ha els canons i comença a donar ordres a la marineria, desafiant el perill amb la mateixa naturalitat i sang freda com ho hauria fet el seu pare. Va d'una banda a l'altra del vaixell enmig del soroll dels canons i del brogit de les aigües, encoratjant els mariners, els quals amb els ulls esbatanats per la sorpresa no poden capir que un marrec com aquell pugui dirigir el combat tan mestri·volament.

Tan encertat està en el comandament, que a les dues hores un dels vaixells anglesos és esfonsat, i els altres fugen a tota vela.

Encara el fum de les darreres canonades enrareix l'aire, que ja el noi és al costat del seu pare, acompanyat, però, de quasi tota la tripulació que va a felicitar-lo per la gesta heroica del seu fill, que en tan poc temps ha aconseguit desfer-se de les tres naus angleses.

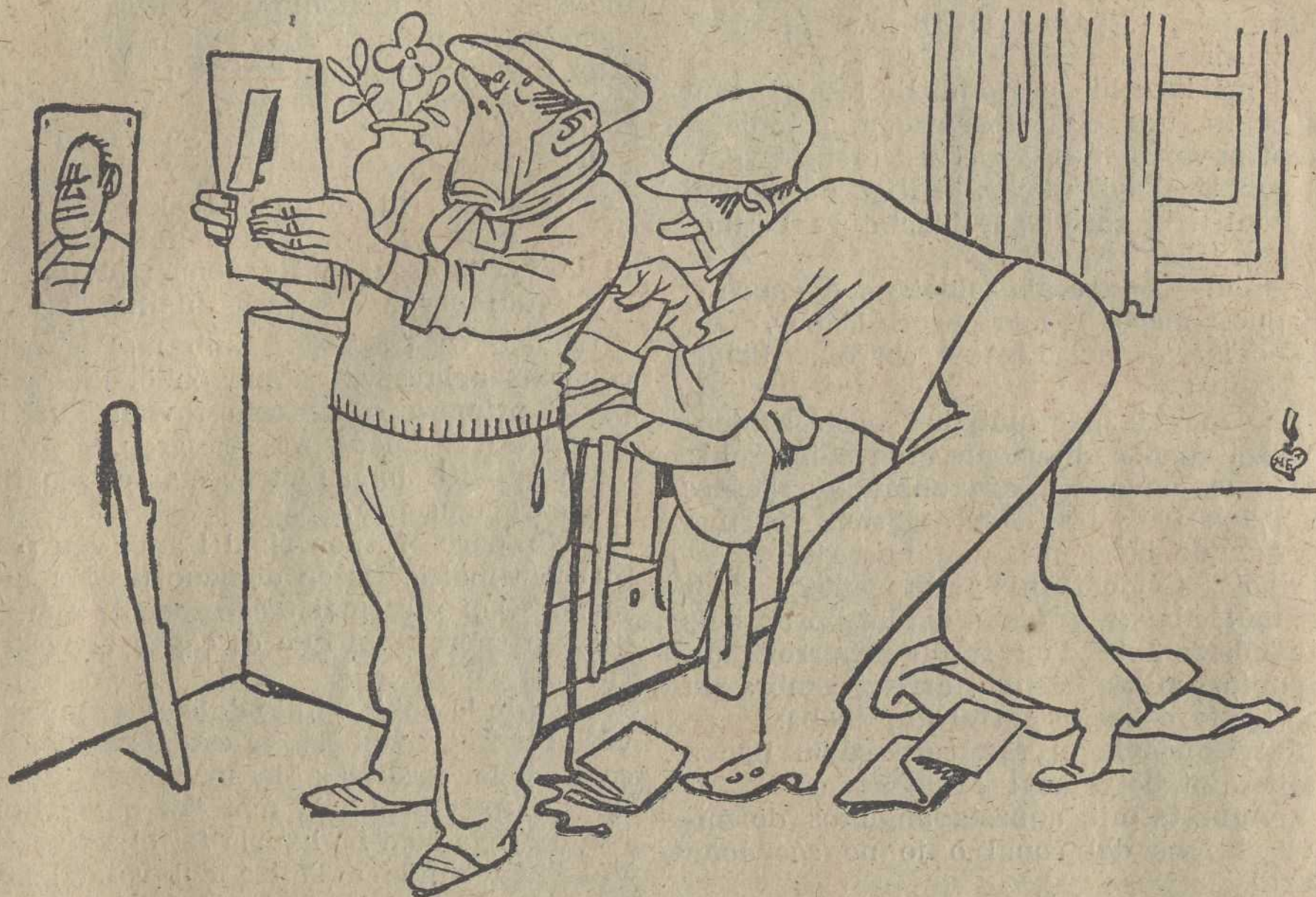
Joan Barth, emocionat per les lloances que fan del seu fill, ple de satisfacció i alegria, vol dir uns mots de regreïament, però la seva veu esdevé trèmula i li falta

poc per a posar-se a plorar com un infant.

—Ara veig que veritablement ets un Barth!—exclamà amb orgull, estrenyent-lo fortament contra el seu pit—. Amb fets com aquest esdevindràs un marí digne del teu nom.

I no s'equivocà, car aquell noiet, anys a venir, fou almirall de la marina francesa, servant sempre el record d'aquella lliçó que li arrencà la por del seu costat i el féu un home valent com el qui més.

L'ONCLE JAUME

—Noi, aquest és el famós boxador Nasaixafat. Si torna a casa i ens atrapa, estem perduts.

—I ca, home! Pensa que aquests boxadors no peguen un cop de puny si no és pagant-los un grapat de mils pessetes.

—Si aquesta carn la serviu a un altre parroquià us la tira pel cap.

—Ho sé, senyor. Ja n'hi ha tres que ho han fet.

PÀGINES VISCUDES

Àvia i néta

Per JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Dibuixos de JUNCEDA

(Acabament.)

»El xicot em mirà d'una manera que qualsevol hauria pogut pensar qui sap el que li havia dit. Em mirà, i, de seguida, amb un somriure que ja es veia la seva bondat, va respondre:

»—Oh, no en faci cas. Jo rai, ja hi estic acostumat a sentir-me crits.

»—Sempre està tan enfadat?—vaig dir, creient que era sempre a l'encarregat que es referia.

»—No; vull dir que a casa també sempre he d'estar aguantant el mal humor del meu oncle, que té un geni com una pólvora.

»—Un oncle? Que no té pares, doncs? —li vaig preguntar jo.

»—No, desgraciadament. Ja fa molts anys que se'm van morir.

»Llavors, jo, és clar, no vaig poder estar-me de dir-li:

»—Vegi quina casualitat. Jo tampoc no

en tinc de pares; però jo visc amb la meua àvia, que és la més bona àvia del món... No, àvia, no cal que em doni gràcies, perquè és la veritat... Vàrem enraonar així una llarga estona. L'encarregat se n'havia anat a una altra secció, i ja no hi havia perill que el tornés a renyar. Des d'aquell dia—continuà Maria-Fe—, cada vegada que anava a comprar llana, ell em despatxava i conversàvem. I, cada vegada, també, després d'haver-lo sentit parlar de la trista vida que passava i de la pena que cada dia sentia quan, després

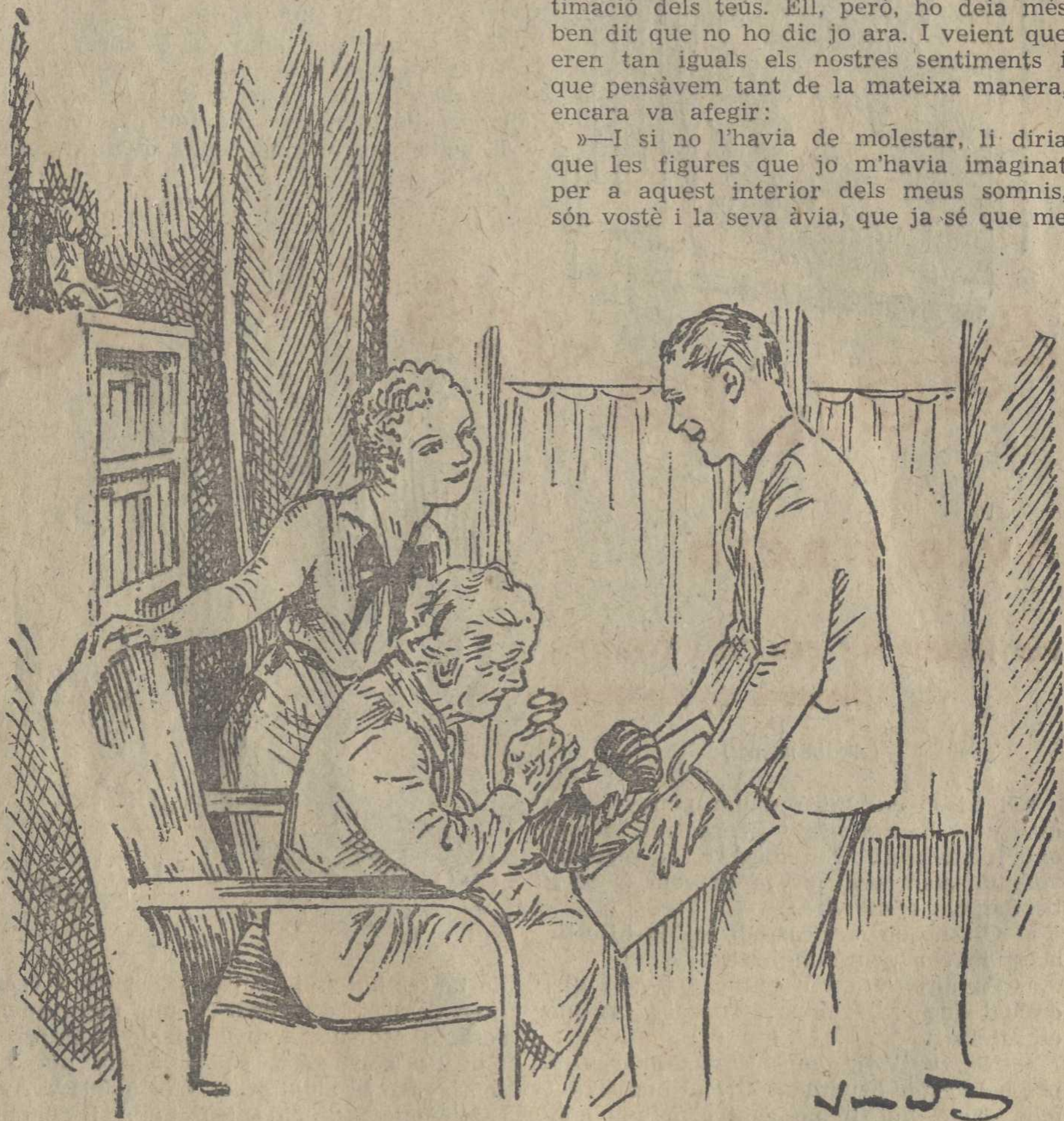
de tantes hores de botiga, arribava a casa i, en comptes de trobar-hi una mare amorosa, es trobava amb un oncle baladrer i una tia reganyosa, cada vegada que el sentia parlar així, dic, em quedava un sentiment a dintre meu, que, si donant mitja vida hagués pogut tornar-li la mare, ho hauria fet de seguida, sense pensar-m'hi gens.

»Jo —prosseguí Maria-Fe— l'aconsolava tan bé com sabia i li deia que prenguéss paciència, que després d'un temps dolent en ve un de bo. I ell em deia que jo no sabia el bé que li feia tenint la bondat

d'escoltar-lo, i que quedava tan aconhortat després d'una estona de parlar amb mi, que mai no se'n deixaria. Jo, és clar, li vaig dir que, en certa manera, a mi em passava el mateix; no perquè jo ha-

lava de quina era la seva ambició i el seu somni, jo li vaig dir que era exactament això mateix que jo somniava i ambicionava: la pau i la tranquil·litat de casa dins d'un interior, per modest que fos, alegre i endreçat, i sobretot, amb l'estimació dels teus. Ell, però, ho deia més ben dit que no ho dic jo ara. I veient que eren tan iguals els nostres sentiments i que pensàvem tant de la mateixa manera, encara va afegir:

»—I si no l'havia de molestar, li diria que les figures que jo m'havia imaginat per a aquest interior dels meus somnis, són vostè i la seva àvia, que ja sé que me

gues d'aconhortar-me de res, ja que jo no passava cap pena; però que era cert que aquestes estones de conversa m'hauria agradat que no s'acabessin mai.

»Es veu que, així, sense fer-ho expressament, ens devíem anar agradant l'un de l'altre, fins que un dia que ell em par-

l'estimaria com si també em fos àvia a mi.

—Això va dir-te?—exclamà, incrèdula, l'àvia—. Que em coneix ell, per ventura?

—Sí, àvia, sí que la coneix; i vostè a ell també. Va ésser un dia que vaig anar a comprar llana i estava indecisa entre

dos matisos de blau, perquè la llana havia de servir per a aquell jersei que vaig fer per a vostè, i no sabia quin blau li agradaria més. Llavors, ell, en Josep M.^a, va tenir la idea de venir a casa amb els dos paquets de troques perquè vostè mateixa triés el to que més li convingués. Se'n recorda, ara, àvia? Si fins quan ell va ésser fora, vostè va dir: «Quin xicot tan agradable!», que vostè no sap l'alegria que em va donar!

L'àvia arrugà profundament el front, contrariada en pensar com la tenien enganyada.

Maria-Fe acabà les seves explicacions, ja que l'àvia volia saber fins a quin punt la seva néta s'havia compromès.

—Després de dir-me que vostè i jo érem les figures que ell s'havia imaginat—continuà Maria-Fe—, em preguntà si això m'havia molestat, i jo li vaig respondre que no, que al contrari... I d'aquí va venir tot.

Maria-Fe no podia recordar exactament amb quines paraules ell li havia fet la declaració, ni les que ella li donà com a resposta; però sí que va ésser des d'aquell dia que ja es van considerar promesos, i que van començar a tutejar-se i a veure's cada dia.

—Cada dia?—exclamà l'àvia, sorpresa.

—Sí, àvia. Mentre vostè fa la migdiada, nosaltres enraonem pel balconet—explicà Maria-Fe, tota envermellida.

—I això no et fa vergonya?—no pogué estar-se de renyar-la l'àvia.

—Sí, àvia—respongué Maria-Fe, dòcilment—. Vergonya i pena; perquè si per una banda em sentia feliç i contenta, per l'altra vivia amb una angúnia com vostè no es pot imaginar, sempre pensant: «Li ho dic?» «No li ho dic?»... I sempre acabava sense resoldre res i deixant la resolució per a un altre dia. Perquè jo que sé com vostè pensa i el que vostè desitja per a mi, estava segura que em trobaria en Josep M.^a massa poca cosa, i me'l faria deixar. I era aquesta por el que em privava de parlar, jo que mai no li he amagat res...

Maria-Fe callà de sobte, i, de seguida, tot mirant-se la seva àvia amb una mirada suplicant, exclamà, mig plorosa:

—Però, ¿veritat, àvia, que no me'l farà deixar? Seríem tan desgraciats ell i jo!...

I, com per a més obligar-la, corregué a

abraçar-se-li al coll i es quedà sanglotant profundament damunt de la seva espatlla.

Era evident que l'àvia estava commoguda; ella, però, feia tot el que podia per a dissimular-ho i conservar la impassibilitat aparent que havia volgut imprimir al seu rostre des que shavia posat a escoltar el «diguem-ne poema d'amor» de la seva néta. En realitat eren molt forts i arrelats els prejudicis que mantenia dintre seu aquella bona senyora, i massa boniques i brillants les il·lusions que s'havia forjat respecte de l'esdevenidor de la seva néta, perquè, de cop i volta, pogués prescindir dels uns i renunciar a les altres.

A la súplica vehement que Maria-Fe acabava d'adreçar-li, l'àvia respongué, doncs, d'una manera més aviat eixuta:

—No, Maria-Fe. No et faré deixar aquest promès que dius, perquè espero que tu mateixa el deixaràs sense que m'obliguis a imposar-t'ho.

Maria-Fe es quedà com si s'hagués quedat de sobte sense sang a les venes. Però l'àvia no se n'havia adonat i continuà:

—Sempre has estat obedient i raonable, i vull creure que no deixaràs d'ésser-ho justament a l'instant que més falta faria.

—Oh, àvia!—sanglotà dolorosament la pobra noia, tot estrenyent més fort la seva abraçada.

L'àvia, però, va desfer-se suaument d'aquells braços que l'oprimien i la féu tornar a seure al seu lloc.

—Ja ho tens entès—continuà, implacable, almenys aparentment—. M'has donat un gran disgust, per tot això que has fet i per la reserva amb què t'has comportat.

—Oh, àvia, perdoni'm!—suplicà la pobra noia amb un plor desfet.

—Et perdonaré; però amb la condició que ho has de deixar córrer tot i acabar d'una vegada amb això que no haves d'haver començat mai, sobretot sabent com sabies les meves intencions i tot el que faig i he fet per a procurar-te bones relacions i que puguis trobar un bon partit com ens convé per la teva felicitat i per la meva bona vellesa, que ja saps tu que la meva pensió és molt justa i que...

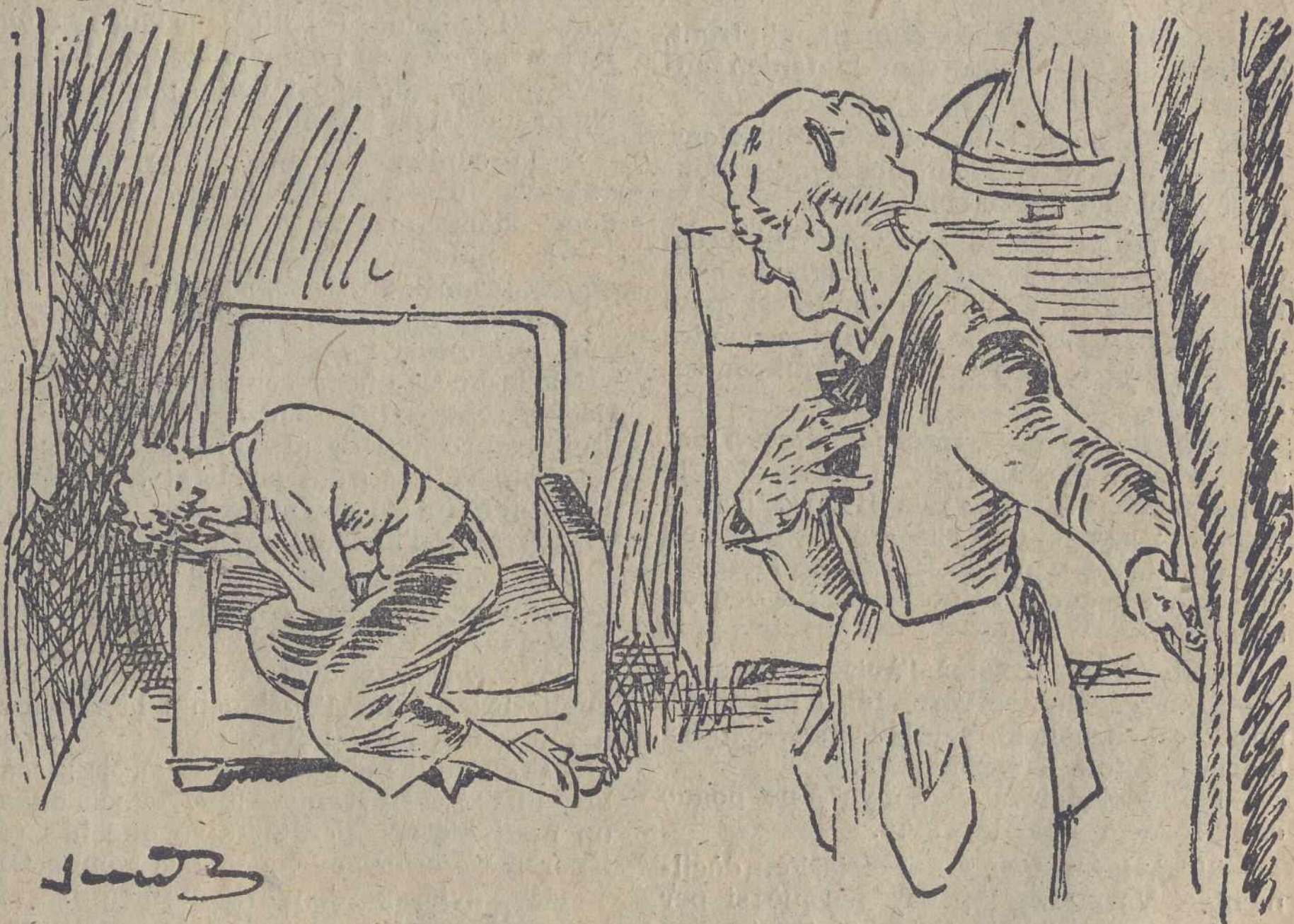
La mateixa àvia es va interrompre perquè sentí una estranya impressió en pronunciar aquestes paraules; una mena de greu molt viu d'haver malmès sense mirament alguna cosa molt delicada, d'haver tacat brutalment alguna cosa molt blanca; una mena de dolorosa sensació de remor-

diment com si amb la mà barroera nagués sotragat violentament una branca d'ametller en flor.

Després d'haver escoltat les ingènues explicacions de la seva néta; després de l'encís d'aquells blancs amors sense premeditació ni especulació, tot espontaneïtat i transparència, la bona àvia sentí que els seus «bons partits» es desinflaven com

Maria-Fe plorava, esfondrada en la seva butaqueta. L'àvia, que s'havia alçat per a pronunciar la seva sentència i sortir de l'estança, es quedà mirant-se-la des de la porta.

La sensació que estava cometent un abús d'autoritat s'afegí tot d'una a totes aqueixes altres sensacions que la bona senyora acabava d'experimentar. I pensà

un globus sense gas, i que perdien, als seus propis ulls, quasi tot llur prestigi. Per això es va interrompre. Els seus candidats de les reunions de la senyora Delbosc, àdhuc suposant (que ja era suposar) que arribessin a interessar-se per una pobra noia sense dot com la seva néta, ¿sabrien mai estimar amb la finor i l'espiritualitat naturalíssimes d'aquell obscur dependent de ca l'Arquimbau?... A ella mateixa, pobra àvia, sense més recursos que una migradíssima pensió de viduitat, ¿l'acceptarien com a figura de llur interior amb la respectuosa tendresa d'aquell cor d'orfe que tenia tant d'afany d'estimar i d'ésser estimat?...

allò que mai no haurien d'oblidar aquells qui poden imposar llur voluntat als altres; és a dir, si allò que pretenen imposar és realment millor que allò que volen prohibir.

I, després d'un instant de reflexió, la bona àvia tornà vora la seva néta, que seguia sanglotant, amb la cara entre les mans. Li amoixà els cabells... Pronuncià el seu nom amb una tendresa que semblava que la veu se li esqueixés:

—Maria-Fe... Filla...

I, tot seguit:

—Ja podeu estimar-vos, ja.

I s'ajupí per a posar els seus llavis en el front puríssim de la seva néta.

HEUS ací que Dick López, aqueu mateix gran caçador de la setmana passada, estava pescant. Què voleu? Aquestes són coses que passen molt sovint als caçadors, i més si són grans. El Gran Caçador, doncs, pescava tranquil·lament, amb la canya blincant-se com una dona blincadissa com una canya, quan, tot d'una, una remor sorda com una tàpia interrompé les seves oracions. (Resava perquè piquessin.)

Es girà vers la direcció d'on suposava que havia sortit el soroll, però no veié res. El soroll havia sortit precisament de la banda oposada, fent quedar malament, almenys per una vegada, la seva fina oïda de gran caçador.

Després de sortir el soroll, sortí el seu causant. Un ós gros i pelut com aquells banyistes que es veuen a l'estiu a totes les platges, avançava cap a ell, obrint els braços amb gest ample.

—Vina, vina cap a mi, que t'espero amb els braços oberts—semblava dir-li.

Però Dick López no es deixava entabanar així com així. Ràpidament es féu càrrec de la situació. El seu enemic era un ós gris, un *grizly* (*ursus ferox* com tenen la mania d'anomenar-los els naturalistes) malgrat que, amb els braços oberts i l'abric de pells que l'embolcallava, semblava un cantant d'òpera discutint la signatura d'un contracte.

L'ós, bramant com si talment es tractés d'un cantant d'òpera, anava apropant-se de pressa.

Dick López passà per uns moments difícils. Sortosament, els cabells no podien posar-se-li de punta, ja que, com veiérem fa vuit dies, el seu «bisonyè» havia passat a ésser de l'exclusiva propietat del Gran Estómac Caigut, però la pell, la pell del gran caçador, s'havia convertit en un esplèndid exemplar de gallina marca Prat-Rossa.

Dick sospesà les diverses determinacions que podia prendre. Després sospesà la

canya. Era de tot punt insensat esperar d'aquella escanyolida canya res profitós; ni tan sols la pesca d'una miserable truita de riu. Què diferent hauria estat trobar-se en possessió d'aquell cèlebre mànec d'escombra del que sortiren set bales!

Dick pensava tot això, i com faria de bonic aquella pell tota estirada, com si hagués caigut de quatre grapes, en el sòl d'una cambra de casa bona, i en la distància que hi havia fins el primer poblat. Ja sabem com era de distret, i com en els moments culminants feia volar el pensament, en lloc de fer volar la seva persona, com era a bastament justificat, almenys en el cas present.

L'ós, mentre, prescindint de pensaments i de conveniències socials, s'apropava implacablement, deixant caure una mena de bava sangonosa i repugnant. Una bava que si la veig jo, encara que no hi hagués cap ós en vint quilòmetres, arrencaria a córrer. Però Dick López era valent, i a la vista d'aquella bava, l'únic que pensà era que l'ós devia estar content de bo de bo, quan li queia la bava d'aquella manera.

—Fobret, mireu-lo, com li cau la bava!... Però l'ós no el devia entendre. Fent un bot, s'abraonà damunt el caçador i l'abraçà fortament, amb abraçada d'amic de tota la vida que us deu cinc duros.

L'abraçada de l'ós era de categoria; d'aquelles que deixen les costelles convertides en pols, pols que segons m'han dit, s'introdueix en els pulmons i produeix la pèrdua irreparable de la vida.

Sort, sort, que el nostre home era brau com un lleó, i fort com un brau. A mesura que la seva parella l'oprimia més i més, ell més i més es deixava oprimir, amb la qual cosa aconseguia desorientar la fera, que tot podia esperar-s'ho menys aquella insospitada defensa, passiva, per dir-ho d'alguna manera.

Ah, però—dirà algú—les urpes de l'animal no estripaven la camisa i no es clavaven dins la carn de l'home?

Però—respondrem nosaltres—, ¿i el cinyell de cuir? ¿És que no heu pensat en el cinyell de cuir? Sí, senyor, sí. L'ós clavà les ungles—aquelles ungles brutes i descurades—al cinyell de cuir del caçador. Això el salvà d'una mort certa i esgarri-fosa. Això, i la seva serenitat. La seva serenitat li permeté, en plena «carioca», pensar en l'estratagema que havia d'alliberar-lo.

En aquell moment culminant de la seva vida—i de la de l'ós—, en aquell moment culminant de la lluita de l'home i la fera, de l'home per l'existència, i de la fera per l'existència de l'home, a l'home, que era una fera, se li ocorregué la cosa que no se li havia ocorregut mai a cap altre gran caçador, i això que els grans caça-

dors que s'havien trobat en aquella mateixa situació angoixosa passaven del milió. Les pessigolles! ¿Qui podria resistir els efectes d'unes pessigolles ben administrades, i més tractant-se d'un ós, que diuen que són tan gelosos?

Dick es posà a fer pessigolles a la bèstia, la qual instantàniament el deixà lliure, «quan ja l'home començava a perdre les forces», i tot caragolant-se, es posà a riure com un animal, mentre amb sorolls inarticulats d'ós enjogassat, semblava dir-li:

—Vinga, home, no juguis... Va, deixa'm, home; no siguis plaga... Ui, que ets ximplet...

El caçador continuà jugant una estona amb l'ós com si fos una criatura, fins que el tingué completament a la seva mercè. Després, diplomàticament, li col·locà una anella al nas. (Aquella anella li havia estat regalada pel rei Kika-Kala, quan la visita del caçador al país dels Mutxindekus, al bell mig de l'Àfrica salvatge. Per cert que calgué treure aquella anella del nas d'una de les legítimes esposes del rei.)

Després ajuntà l'anella a la seva cadena del rellotge i, fent el gitano, Dick López s'emportà l'ós cap a casa.

I d'aquesta manera fou com l'ós salvatge de les Muntanyes Rocoses d'Alaska començà la seva carrera de dansari professional, exhibint de primer el seu art per carrers i places, després per circs ambulants, i més tard, havent-li hom ensenyat a tocar la trompeta, es féu imprescindible en els programes dels millors circs del món, el nom de «L'ós de la Música».

JOAQUIM MUNTANYOLA

—Talleu-me el cabell i la barba, de pressa, perquè dintre cinc minuts he d'agafar el tren...

ENDEVINA ENDEVINETA

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	7	8	Ofici femení
7	8	4	6	5	2	8		Nom de dona
1	5	2	3	6	8			D'ús femení
6	3	1	5	8				Nom de dona
4	3	6	8					Nom de dona
8	4	7						Digne d'admirar
6	5							Nota musical
2								Xifra romana

CINTETA IGUAL

ACROSTIC

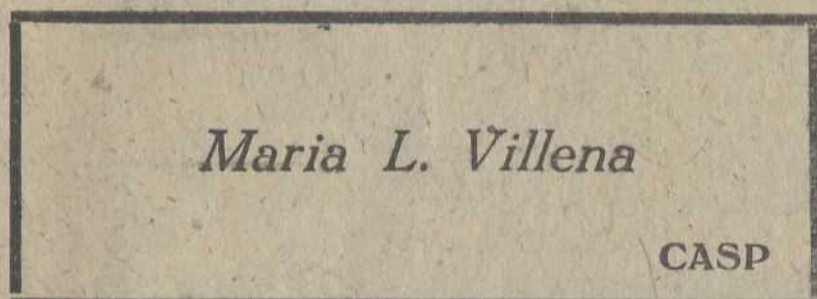
Al senyor Arcadi Setroc

o	o	A	o	o
o	o	R	o	o
o	o	C	o	o
o	o	A	o	o
o	o	D	o	o
o	o	I	o	o

Substituint els zeros per lletres, podreu llegir sis noms de dona, tots de cinc lletres.

ANTONI MONTAGUT

TARJA

Combineu degudament aquestes lletres, fent que donin el nom de dos carrers de Barcelona.

JAUME SALA

TERÇ SIL·LABIC

(Llegit horitzontalment i vertical)

oo	oo	oo
oo	oo	oo
oo	oo	oo

Substituint els zeros per lletres, podreu llegir: 1.ª línia, au; 2.ª, temps de verb, i 3.ª, ocell.

E. I. BOILS

ROMBE

(Llegit horitzontalment i vertical,

o
o o o
o o o o o
o o o
o

Substituint els zeros per lletres, podreu llegir: 1.ª línia, consonant; 2.ª, peix; 3.ª, nom de dona; 4.ª, nom d'home en diminutiu, i 5.ª, consonant.

P. CANAL

JEROGLIFIC

Atlàntic Arbore

ANTONI TAULÉ

LOGOGRIF NUMERIC

1	2	3	4	5	6	Carrer de Barcelona
6	5	4	5	3		Ciutat antiga
1	2	3	4			Adjectiu
4	5	1				Posició social
1	3					Animal
2						Xifra romana

JOSEP M.ª VALERO

VAGA DE VOCALS

S. cr..ts t'h.n d. s.rv.r
pr.n s.mpr. d. s.fr.r

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

Al terç sillàbic: «Remigi, Mineral, Giralda».

A la tarja: «Aventures extraordinàries d'en Massagran».

Al logogrif numèric: «Macedoni».

Al quadrat: «Fred, Rita, Eter, Dard».

Al rombe: «C, Pot, Colom, Tos, M».

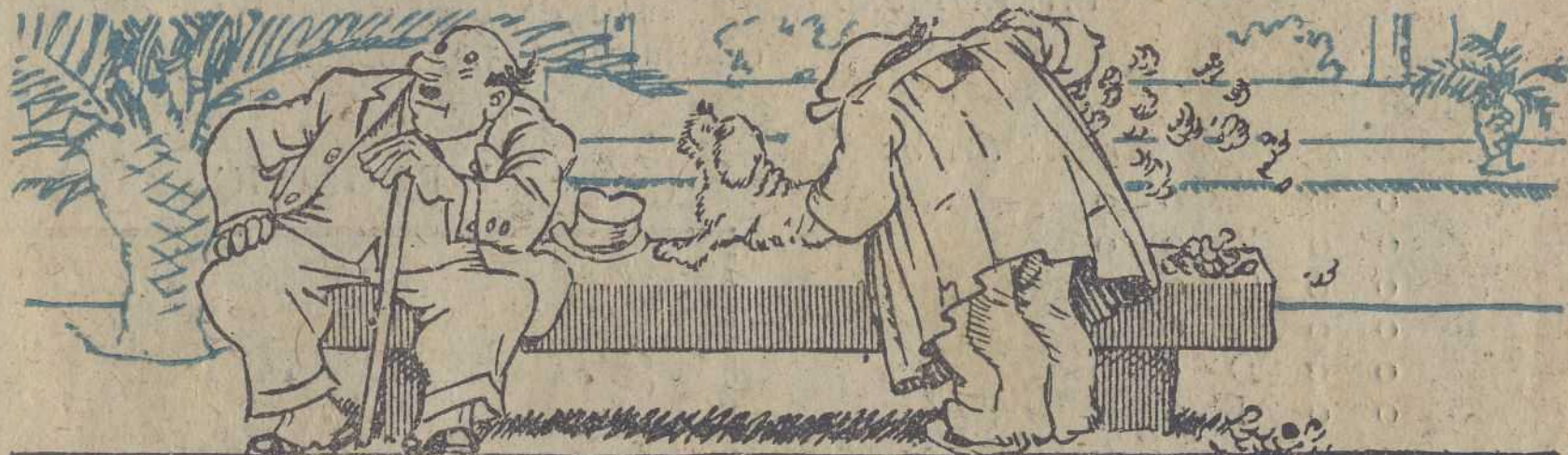
Al segon logogrif: «Mongeta».

Al jerooglífic: «No és permès pescar».

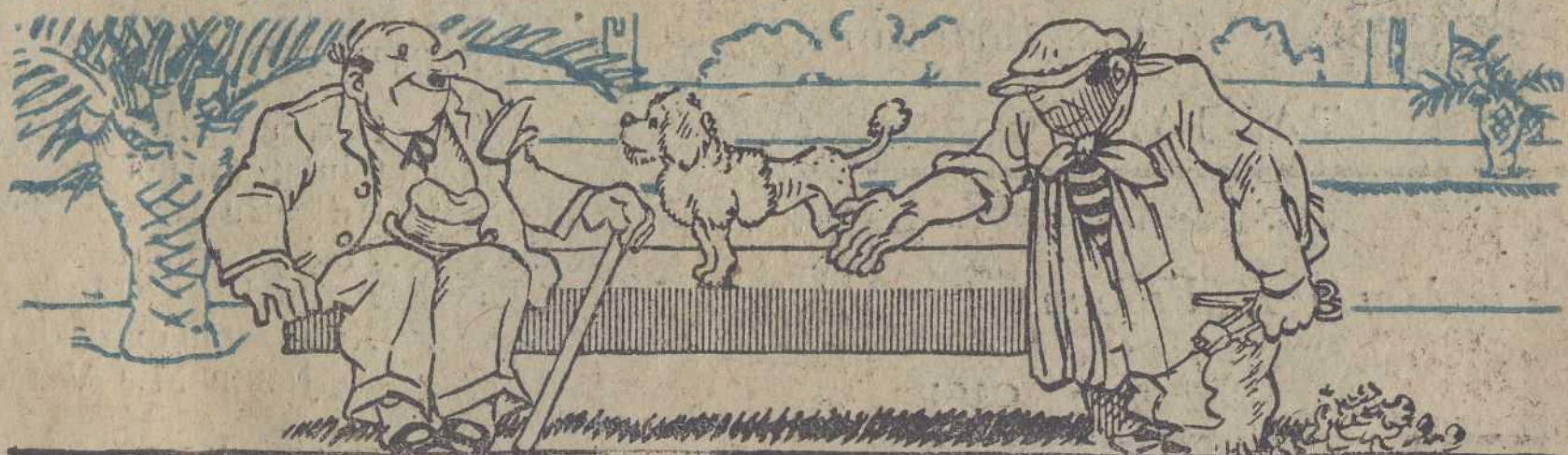
—Company, aquest gos sens dubte, mereix una sort millor.

Permeteu-me que el «depili»...
—Sí que estaria bufó!

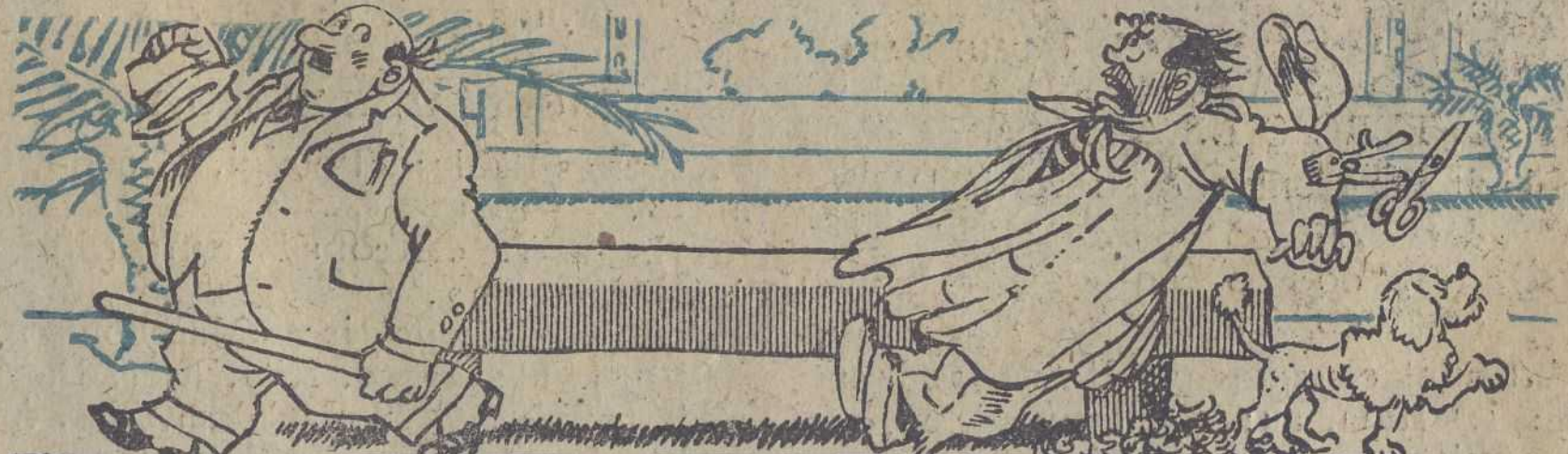
—Veureu quin treball de mestre en aquest art jo practico.

No hi ha pas qui m'avantatgi, si en altres feines no em fico.

—Què li sembla aquest «canelo» És l'estampa d'un «lulú»!

I és aquell de fa una estona.
—Ves, no ho diria ningú.

—Això val quatre pessetes, però jo us ho faig per tres.

—I a mi què em conteu, bon home si al gos no el conec de res.

MALLOL